

СВЕТА ПЕСМА

Свако је може чути
али само у себи.

Има речи, има смисла,
сребрних нити и ткања,
сунчаних слапова, наноса звезда,
суза, узноса и падова,
радосних тренутака, удара мрака...

Жубори као река,
шуми као шума,
пева као ветар,
струји као крв,
заводи заумљем,
мами да се с њом запева,
али ако се то учини,
негде се изгуби,
нешто се од ње окрњи
или изгуби смисао.

Зато је свако носи у себи
и нико не успева да је напише.

Јер нити се дух може додирнути,
нити се нада може зауздати,
нити се та песма може учинити живом.

Она је флуид
који има наше тело и душу
и умире са сваким од нас,
не остављајући трагове
ни о себи ни о нама.

ОД СВЕГА БОЛЕСНИ

Боланом Дојчину

Дојчине, брате,
за славу рођен,
славном смрћу зрачиш,
славом нас опијаш,
опако обмањујеш.
Јер, овако покуњени,
за славу нисмо,
нит ишта видимо, нити шта знамо.
Ко нам је *црни Арајин*,
ко прави и веша заставе
од нашег црног хлеба,
на кога да усмеримо
разглобљене кости,
балон душе,
посустале кораке,
којима се вртимо укруг
само око самих себе.
Од свега болесни,
какав лек да тражимо.
Солун праг је туђ,
сестре и браћа хрле
плочницима туђих градова,
примају понизно туђе вере,
бојног поља више нема –
бојно поље је све што постоји,
и свака је битка унапред изгубљена!
Све наше је унапред туђе,
па и кад је плаћено животом.
Небо је простор који сурово кажњава
сваки покушај бекства из пакла
земаљскога.
Грлимо Главе које скидају наше.
Оне попут *казана*,
очи попут *лојара*

тако смешно и празно звуче;
фуруне хлеба, јалове краве,
бачве ракије и вина,
невине сестре *Аниелине*
за сваки дан и сваку ноћ,
готово да су лепа прошлост.
На која год се врата покуца, нико не отвара,
општи говор иза њих нико не разуме,
а они који га разумеју унапред знају
какав ће одговор иза њих добити.

Дојчине, брате,
девет година твоје болести,
је само девет година болести.

Сад се болује читавог живота
а да то нико други не види,
понуди реч самилости,
казну охрабрења, лажне наде.

Реци, Дојчине, брате,
реци, Дојчине, утехо,
како да препознамо своје Црне Сенке,
како да сачувамо од њих душу,
да се бар с њом,
као Нојевом барком,
отиснемо у простор,
одакле ће нам све овде
изгледати лепше –
као бајке и слике из детињства!

Реци, Дојчине, ако си брат,
Реци, ако ниси још једна превара!

РАТНИК

Први Велики,
Други, потом,
Извесно Трећи...
Многи испред,
Између себе,
За друге
Против других,
Опет између...
На земаљској погачи,
Увек потом,
Као на крсној слави,
Неко други маше ножем,
Дели је тупим сечивом
С још свежим мрљама туђе крви,
Лажно је поистовећујући
С Христовим Хлебом.

Њега има, више нема.

Бат његових корака
Уводи потоње у прошлост,
Будућност је простор
Који се ничега не стиди –
Из семена које је
На свом почетку посејала,
Као из магме,
Увек ничу нови ратници.

На трговима споменици,
Крајпуташи крај путева,
Спискови с именима
На плочама,
Које, с времена на време,
Запахне мирис цвећа,
Тек да подсети на њихову душу,
Која се пропиње између властитих костију
Да стигне до нове свести,
Избије на површину
И опомене
Да су сви светови
Један једини свет –

Свет у коме се може без ратова
И без њихових испразних битака,
Које су све одреда *лаж*
Уперена
Против Човека
И његовог јединственог живота!

Нас има, више нема!

КРИВИЦА

Можда смо сами криви
што други не заслужују
да им будемо блиски,
што не заслужујемо
да нам други буду ближи
на јединственом путу
од свакога до свакога,
од свакога према свему.

Нема неба
које не бисмо населили
само да бисмо напустили свет
о коме имамо једино свест,
у коме имамо узвишени облик
моћан да види и ствара
своје и друге облике,
одгонета и загонета тајне
од којих је све саздано
и све држе на окупу,
гене који памте прапочетак пута,
али стално померају садашњост
и гледају у будућност,
не стрепећи за крај
чак ни онда када је видљив,
кад се испред њих
испречи зид вечног мрака
иза којег се ништа не види.

Зато смо мало овде,
више другде,
несвесни да се само на овој светлости

догађају светле ствари,
да је на њој и тмина блажа,
чак да и крајње ствари
имају лепше лице,
да би се стварност лакше поднела,
оностраност лакше примила.

СВЕМУ ШТО СЛЕДИ

Свему што следи
треба препознати знаке
као да је реч о рођењу
свега што се чекало,
или да стиже
што нико не жели.

Унапред сложити коцкице
његове неостварене слике,
од нејасних гласова
склопити његов говор
и бити спреман
за сваки властити одговор.

Добром отворити
све прозоре простора
и дати му своја крила,
лошем само оно
што се не може избећи.

Нарочито ако не стиже с небеса,
већ хода с нама по земљи.

МОЋИ

Земља и ја – две моћи!
Која је већа?

Колико сам ја за њу
готово непостојећи,
толико она за мене
не постоји без мене.

Ходам по њој,
видим унутрашњим очима
све стране њених облика,
притискам је својим теретом
– не само тела,
она – учитељица,
послушнија од сваког ђака –
прави се да ништа не осећа.

Сазрева преда мном
као да није сазревала
од самог праска,
и још је сваки залагај ње горак.

И само ја знам,
чим постанем њен део,
нити је за мене постојала,
нити ће постојати –
нестаће са свих страница
моје свести.

Као да ћу је посматрати
с друге стране њеног огледала.

ДОКОЛИЧАР

Посматра како се све(т) ствара,
не види себе учесником ни у чему.

Или носи превелик умор
неког свог претка,
или нема коме шта да остави,
а сам је себи довољан.

Све(т) је за њега оно што види,
али од њега прима
само оно што годи његовом оку,
што не тражи корак
да му приђе ближе.

Он је биљка која вегетира,
и каткад боље пролази
од стабала
која мењају све(т) из корена,
дају плодове
које и он убира,
не чинећи ништа
ни за њихово корење,
ни за њихове крошње.

Птица је која може да одлети,
а да то ни сама не примети.